

квая лукава и зла жена, щехъ да я убіемъ, и щехъ да и отрежемъ носъ сосъ ножъа. За това прочее ти направихъ и азъ това, що то виде, и да се не хвалишь вечъ, защо ще побѣдишь жены те.

Тоя примѣръ казавши жена та странному рече му: Това прочее що то ти казахъ, имашъ ли го писано на книга та си; а онъ рече: нити едно такова имамъ написано. тога она му рече: О человекъ, всуе се трудишь, и тичешъ да постигнешъ не постижимо то: защо никой никогда може да разумѣе женски те лукавства и хитрости. И тога странный, слѣдъ това слово женско, абіе стана, и сичко то, що то беше написалъ за жены те, фърли го во огнь и изгори го, а самъ удивлявашесе, и думаше: воистинну никой человекъ не може да разумѣе зла та и лукавства та женски.

И ты прочее, о царю, разумѣй отъ тья мои повѣствованія, защо непостижими са женски те лукавства, и не дей просто и безиспытно, увѣрившися на едны женски думы, да убіешъ своего сына. Защо ако убіешъ него, кой ще ти бѣде наслѣдникъ на царство то; и друго, кому ще бѣдешъ царь; защо воистинну сички те твои подданницы и слуги ще побѣгнать отъ тебе. Защо то абіе ще помыслятъ въ себе и ще речать: като непощадѣ и уби сына си, кого то имаше единородна, то насъ ли ще